

Som skidt ud af en kánon

Kommentar af
Rune T. Kidde

Rune T. Kidde er
historiefortæller og skribent
med mere end 100 bøger på
samvittigheden.

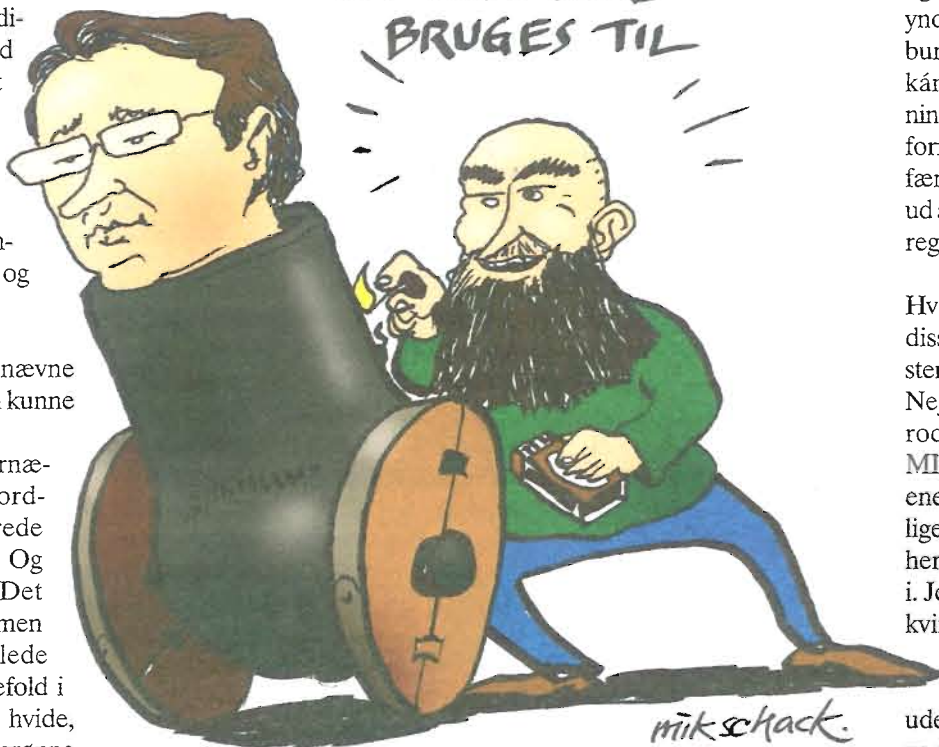
En kánon ved man da gudske-
lov, hvad er. Den siger bang og
skyder med tunge jernkugler.
En kánon er derimod tem-
melig forvirrende. Nu må jeg
indrømme, at jeg ikke selv har
studeret nogle af de 80-90 styk-
ker, der er blevet nedskrevet
de sidste par år, for at vi skal
kunne huske, at vi er men-
neskelignende væsener med
en art hæderlig kulturhistorie.
Man har oprettet kánoner over
alt fra bænkebiderens intime
kønsliv til statsministres ynd-
lingsknapper i deres pyjamasser
fra ældre stenalder til først i det
kommende årtusinde.

Jeg må indrømme, at jeg ikke
er glødende tilhænger af disse
kánoner. Faktisk synes jeg, at de
gør hjernen til en lille, fraværende
rubrik, der indskrænker udsynet
om muligt mere end en tv-skærm.
Det fjerner fuldstændig di-
mensioner, mangfoldighed
og liv fra vores erindring at
skulle have den skrumpet
ind til det mikrominimale
antal af 12 punkter, selv
100 ville være komplet
umulige at beskrive omfan-
get af den sprælske kultur og
historie i.

Lad mig som eksempel nævne
en kánon over næser. Den kunne
lyde sådan her:

1. Snotten. 2. Opstoppnæ-
sen. 3. Braktuden. 4. Jord-
bærtuden. 5. Den behårede
næse. 6. Kartoffeltuden. Og
så videre og så videre. Det
kan jo være meget godt, men
det giver ikke noget billede
af næsers magiske mangfold i
al almindelighed. Der er hvide,
brune, sorte, gule, røde og grønne

DETTE ER DEN ENESTE KÁNON
JEG KENDER, OG SOM JEG
VED HVAD SKAL
BRUGES TIL

næser i flere millioner afarter.
Der er forkølede næser og sol-
skoldede næser. Der er store,
små, lange og brede, rynkede, rå
og rygende næser, der er unge
og gamle for slet ikke at tale om
yndigt barnagtige næser. Dette
burde illustrere min mening om
kánonens indskrænkende virk-
ning. Næser er, som enhver anden
form for kultur, et titusindtalligt
fænomen, der ikke lader sig tage
ud af den menneskelige helhed og
registreres stykvis.

Hvem skal i øvrigt også udvælge
disse kánoniserede næser? Af-
stemninger? Udvalg? Diktatorer?
Nej, det bliver lynhurtigt noget
rod. Det skal naturligvis være
MIG, der skal vælge. Jeg er den
eneste, der har næse for næser
lige bortset fra de andre, men det
her skal de slet ikke stikke næsen
i. Jeg mener personligt, at yndige
kvindenæser i forårssol og lige
til at kysse på bør fylde alle
kánonens 12 pladser. De er
uden sidestykke de vigtigste for
vores civilisation. Desværre er jeg
ikke fuldstændig sikker på, at min
dom nødvendigvis er almengyldig,
selv om jeg naturligvis ikke fatter
en hujende brik af det. Det skulle
ikke engang undre mig, om der
findes besynderlige individer,
der har en forkærlighed for en
ordentlig sømandsgynter, og det
er jo en menneskelig nødven-
dighed at acceptere den slags.
Mangfoldigheden kaldes det med
et andet ord. Uden de store næser
havde vi jo sådan set ikke noget
at sammenligne de kække, små
opstoppere med.

Inden for kunsten synes jeg nat-
urligvis også, det er fuldstændig
aldeles umuligt at kánonisere 12
uvurderlige skabelsesværker.
Nogle af de mest spændende er
blevet gemt og glemt, og alle de
nye styrter over en som en lavine.
Jeg kan derfor i dag skidegodt
lide den geniale graffititegning,
der blev malet 12 minutter over
11 på næstsidste vindue i femte-
sidste vogn i S-toget fra Køge i
aftes. Den fylder alle 12 punkter
i dag. Så er der forfatterne. Jeg
synes, at citatet: "Giv mit folk
masser af øl. Godt øl og billigt
øl, og der vil aldrig blive revolu-
tion" af dronning Victoria er det
bedste i denne uge.

Sidste fredag var det en af min
kones uforsætlige fortælelser,
men på den anden side set kan
man vel ikke rigtig kalde nogen

Fortsættes på bagsiden...

Som skidt ud af en kánon - Fortsat fra forsiden...

af dem forfattere. Den slags
kan man heller ikke indføre
i ordnet kolonne. Især ikke
min kone.

Så er der Danmarkshisto-
rien. Jeg vil tro, at opførelsen
af Øster Hurup havn ligger
klart nummer et på de kanter.
Personligt synes jeg, det var
ganske morsomt, da hovedet

blev savet af den lille havfrue.
På den anden side set er der
naturligvis større historiske be-
givenheder, der vejer tungt på
vægtskålen. Her tænker jeg på
den svenske elg, der svømmede
til Helsingør engang i firserne
og brygningen af den første
mjød, der efter sigende blev ud-
ført af dværgene i nærheden af
Valhal. Først og fremmest synes

jeg, vi mangler en kánon over
de mest klatøjede politiske
klaptorsk, der har udsuget vor
mangecartede horisont. Ham,
der afskød den første kánon,
skal naturligvis nævnes først
og sidst og på alle de mel-
lemliggende pladser. Han kan
trøste sig med, at udnævnelsen
overhovedet intet har med
virkeligheden at gøre.